

σάν τὸ νερό... σάν τῆς φωτεινᾶς... ποῦ ἔζωσανε τὸ νοῦ μου!..

[Καταπίπτει εἰς τὰ γόνατα ἐγγὺς λίθου, ἐξαντλουμένη βαθμηδόν]

Φθάνει, ὦ φθάνει, οὐρανέ! . . . ἀνάπαυσέ με τώρα . . .
τὰ βάσανά μου εἶν' ἀπειρα, καθὼς ἐσύ . . . δὲν λέγονται . . .
Φθάνει, ὦ, φθάνει... στεῖλέ μου τὸν ὕπνο γιὰ μιὰ ὥρα,
νὰ χύση πειρὰ ἄλγῃ δροσιὰ ἔς τὰ στήθεια μου ποῦ καίγονται...

[τείνουσα τὰς χεῖρας πρὸς τὸν ὀρίζοντα]

Φουσκωμένη θάλασσα, κύμα ἀγριεμένο,
σάρωσε τοὺς πόνους μου, πάρε τους νὰ φύγουν·
σούσε με τὴν ἄρμη σου τῆς πληγαῖς ποῦ ἀνοίγουν,
δὲν τῆς ὑπομένω πειρὰ, δὲν τῆς ὑπομένω! . . .

— Φύσηξε, ἄγριε βορειά, παγωμένε ἀέρα,
δρόσιζε τὰ στήθεια μου, παῦσε τοὺς παλμούς μου·
ἔς τὸ σκληρό σου τὸ φτερό πάρ' τοὺς στεναγμούς μου,
ρίψε τους ἔς τὴ θάλασσα, σύρε τους πειρὸ πέρα . . .

— Μαυροσκότεινη νοτιά, τῆς βροχῆς μητέρα,
φέρε μπόρα δυνατὴ μὲ νερό καὶ λαύρα·
ξέπλυνε τὰ δάκρυα, ποῦ ἀρμυρὰ καὶ μαῦρα
ἔς τὰ χλωμά μου μάγουλα τρέχουν νύκτα-μέρα..

— Μανιωμένε σίφουνα, μαύρη ἀνεμοζάλη,
πάψετε κ' εἰπέτε μου πότε θὰ ἔμπορέσω
γιὰ νὰ ὄρω τοῦ μάρτυρα τ' ὀρφανὸ κεφάλι
νὰ συρθῶ στὰ γόνατα καὶ νεκρὴ νὰ πέσω . . .

[Καταπίπτει νεκρά. — Ὁ ἥλιος δύνει ὀπισθεν τῶν ὁρέων ἐντελῶς καὶ ἐπέρχεται ἡ νύξ].

1896.

ΠΟΛΥΒΙΟΣ Τ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

— Περισσότερον φοβοῦμαι τὸν φθόνον ὅταν σιωπῇ παρὰ ὅταν ὁμιλῇ.

— Ὁ πολὺ συχνὰ ἐπιδεικνύων τὴν γυναῖκα καὶ τὸ θυλάκιόν του κινδυνεύει νὰ τὰ χάσῃ ἀμφοτέρω.